

Viața sexuală a planetelor

DAN LUNGU

Când a sunat telefonul, Hari nu făcea nimic. Mai precis, lenevea. Adică își contempla unghiile de la picioare, tăiate din carne, în timp ce gândurile îl duceau aiurea, de la robinetul care picura în baie la întrebarea stranie și, evident, psihanalizabilă dacă planetele au viață sexuală. Asemenea reverii imbecile, cum le numea el însuși, aveau darul să-l odihnească mai ceva decât un somn profund. Teoria lui, de uz propriu, era că există un soi de prostie inofensivă și relaxantă, de mediocritate cotidiană care, consumată în intimitate și fără exces, are incredibile virtuți terapeutice. Așadar, când a sunat telefonul, Hari a tresărit, înjurând molcom. Își promisese de nu știu când să schimbe tipul apelului, să nu se mai sperie, naibii, de tonul înalt și bâzâit, castrat, de țânțar muribund al hârbului de aparat, dar de fiecare dată se răzgândise, din rațiuni sentimentale.

La celălalt capăt al firului era Lucius. Pe bună dreptate, nu i-a venit a crede.

Nu mai auzise nimic despre el de cel puțin cincisprezece ani. Adică de când excentricul și aventurierul proprietar al vocii și-a vândut barul și a dispărut fără urmă, fără a-l avertiza măcar pe Alex, prietenul său cel mai bun. Ar fi fost mai puțin surprins să afle că a fost găsit descompus în fundul unei prăpăstii sau bine congelat pe un vârf de munte decât să-l audă acum viu și oarecum nepăsător.

- Salut, ce faci? l-a întrebat Lucius, de parcă nu se văzuseră de o zi, două.

- Păăăi...nimic! Mă uit pe pereți... , i-a intrat el în joc.

- A-ha! Carevasazică tot mai visezi cu ochii deschiși.

- Cam așa ceva... Zi-i cum vrei!

- Minunat! E exact ceea ce aveam nevoie.

Ar fi putut să jure că Lucius avea un nou plan. Ceva grandios, faraonic. Tipul era incurabil. Pe vremea când îl cunoscuse, barul nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Unul nobil, cum altfel. Strângea bani pentru a cumpăra o insulă. Pe ea urma să fie găzduiți artiști cât mai diferiți ca temperament și expresie, cărora să li se asigure libertate absolută. Avea și un nume pentru toată această întreprindere: falansterul estetic. Acolo urma să fie revoluționată lumea. N-ar fi putut spune concret cum, însă nu se îndoia nici o clipă că se va întâmpla așa. Însă o insulă nu era tocmai ieftină, așa că era nevoie de mulți ani și de mult alcool vândut. Dar nu stătea cu mâna în sân, ci începuse identificare artiștilor, cât mai diferiți și mai bizari. Uneori puteau fi văzuți la bar, cu un pahar în față, în așteptarea edenului estetic. Adesea fiind lefteri, alcoolul curgea în numele gratuității artei și a marilor idealuri. Probabil că aici se împotmolise Lucius. Când barul se înțesase de candidații la insulă, aceasta era mai departe ca oricând.

Pierderile financiare deveniseră irecuperabile. Dar toată bucătăria n-o știa decât Lucius, care a preferat să dispară. Artiștii s-au împrăștiat în cele patru colțuri ale lumii, cu amintirea frumoasă a unui viitor care n-a fost să fie. Acum Lucius îl căuta, ca și cum nimic nu se întâmplase. Or el, Hari, a fost unul dintre cei mai afectați de dispariția lui subită, căci, mama mă-sii, trebuia să o recunoască, chiar a crezut în blestemata aceea de insulă.

- Ei, ce zici, bătrâne, te văd azi la figură? a zis, la un moment dat, Lucius.

- ...

- Nu te mai codi, că am și eu o pereche de pereți la care poți căsca gura...

- ...

- Trimite pe cineva să te ia?

- Bine..., a spus Hari, cu jumătate de voce.

Trimisul lui Lucius se numea Felix și avea un aer neglijent. Bărbos și pletos, cu blugii răriți în dreptul genunchilor. După toate aparențele, nu se dădea în vânt după șampon și din când în când își sugea un dinte. Însă cea mai surprinzătoare era politețea sa, cel puțin stranie.

- Vă rog să vă mișcați mai repede fundul, i-a spus Felix, privindu-l senin.

Hari își căuta cămașa de călătorie, bej, cu multe buzunare. În primul moment a rămas blocat. Pronumele de politețe și formularea îndemnului nu se lipeau deloc. Revenindu-și, a încercat să-i răspundă printr-o glumă:

- Numai un pic, domnule Felix. Ca să-mi mișc tot fundul, trebuie să găsească și cealaltă fesă și nu știu unde am pus-o.

Trimisul lui Lucius a rămas imperturbabil.

- Ar fi imprudent să plec fără ea... Dacă întâmplător o găsește pisica, o zgârie toată, șarjă gazda, încercând să-i smulgă un zâmbet.

Însă Felix se scărpină în barbă, îi întoarse spatele și ieși. Spionându-l pe fereastră, îl văzu cum se învâрте în jurul mașinii, un model necunoscut, verificând tot felul de chestii de-ale șoferilor. Ca să nu abuzeze de răbdarea lui, luă o cămașă la repezeală și pachetul cu gume de mestecat.

Felix conducea tăcut, cu gesturi precise. Din când în când își sugea enervant dintele. Se gândi ca într-un moment potrivit să deschidă discuția despre stomatologie și să-i recomande un dentist. Se îndreptau spre marginea orașului și nu prea înțelegea de ce. Deja intrau în zona industrială.

- Ce facem, mergem în alt oraș? glumi Hari.

- Nî!

- Atunci?

- Pe altă planetă.

- A-ha! Iată că domnul Felix și-a regăsit umorul...

- Pe planeta Lucius, completă șoferul, fără urmă de amuzament. Poartă numele proprietarului. E o planetă artificială, realizată in vitro, la comandă, de mici dimensiuni, dar cochetă. Și nici nu e departe...

- Ia te uită, ticălosul! Și eu care credeam că a dat ortul popii de mult!
În sfârșit, Felix zâmbi.

Hari nu se dădea în vânt după zborurile spațiale. Încercase o singură dată, de curiozitate. Cu ani în urmă, chiar la începuturi, înainte de a deveni o modă. Prinsese un zbor promoțional, gratuit. Acum își dădea foarte bine seama că era o chestie pentru fraieri. Probabil că se testaseră niște echipamente mai ieftine sau pur și simplu se cercetau efectele unui astfel de zbor asupra novicilor. Fizic a rezistat foarte bine, însă și-a promis că a doua oară nu mai încearcă. Imensitatea spațiului, hăul, necunoscutul i-au dat un vertij straniu, existențial. Două luni l-a urmărit ideea sinuciderii, după care a căzut într-o criză mistică temporară. O călătorie în spațiu ar trebui să fie probă obligatorie pentru studenții la filosofie.

După câteva manevre, Felix rupse tăcerea:

- Acum o să ne mișcăm fundul repejor de tot. Dacă aveți probleme cu respirația să-mi spuneți.

- Păi nu-mi dai o cască ceva?
Felix râse cu hohote.

Moliciunea norilor stârnea ecouri adânci în ființa sa și îl îndemna la visare. Totul în jur avea ceva copilăresc. Parcă înaintau printr-un labirint de vată de zahăr. Formele ciudate, răsucite, întruchipând trupuri de uriași sau grote preistorice, spiriduși harnici sau căpcăuni puternici și grei la minte, animale fabuloase gigantice sau valuri oceanice înspumate, toate aceste forme reluau, mișcătoare, poveștile copilăriei, spaimele și bucuriile umanității. Avu sentimentul că, așa cum unii încearcă să deslușească viitorul în formele ciudate lăsate de zațul de cafea sau în liniile palmei, așa el, acolo, putea citi trecutul. Ceea ce, la urma urmei era totuna, căci atât ghicitorii în cafea cât și cititorii în nori nu făceau decât să se lase pradă propriei imaginații și astfel să se arunce în lumi profunde și moi, atemporale și colective, de frici ascuțite și speranțe scânteietoare, care ne-au împins să construim ceea ce imaginația noastră ne-a lăsat să visăm. Și unii și alții nu făceau decât să ghicească în propria noastră imaginație, acolo unde timpul e doar o convenție, însă una foarte utilă. Apoi i-a trecut prin cap că nu are un săculeț cu pietricele la el, iar dacă l-ar avea nu i-ar folosi la nimic. Indiferent de culoare, bucățelele de rocă ar trece prin moliciunea norilor și ar cădea pe te miri unde, iar drumul înapoi n-ar mai putea fi găsit ci doar ghicit. Hansel și Gretel ar avea nevoie de o spirtieră și o mână de cafea proaspăt măcinată. Desigur, Lucius nu era un om rău. N-ar fi mâncat copilași la grătar. Nici turtă dulce, căci adâncește cariile și dăunează albului dinților. Când a făcut cunoștință cu Lucius, acesta i-a întins o mână emanând de prietenie. S-a și mirat că un om cu nume de statuie poate avea o palmă așa caldă. Mâna i-a rămas multă vreme primitoare, până în ziua în care proprietarul a dispărut cu totul. Atunci, parcă și rezonanța numelui s-a schimbat. „Lucius”. De câte ori îl rostea, parcă nu mai avea nimic demn în el. Statuia se chircise. Părea un nume de conservă de pește, o prescurtare de la Merlucius. După câțiva ani, când s-a instalat un soi de indiferență, numele îi evoca mai degrabă un animal de casă. Un câțel, un hamster sau poate un papagal...

După ce au ieșit din nori, a închis ochii. Din punctul lui de vedere, nu mai era nimic de văzut.

La capătul burdufului de conectare se găsea o sală imensă, destul de animată și iluminată artificial. Era o combinație bizară între hangar și foaiier de teatru. Nimeni nu plutea haotic și caraghios, cum văzuse în filmele documentare despre cosmonauți, ci doar se mișcau mai lent, ca în apă. Probabil că gravitația era controlată. Pe măsură ce distingea mai clar siluetele și figurile, nedumerirea sa creștea. Cu siguranță, nimerise la un bal mascat. Probabil că Lucius, mereu pus pe farse, îi organizase o primire atipică. După ce fugise ca un laș, acum se întorcea ca un bufon. Insolit mod de a-și cere scuze! Oricum, invitații săi dădeau dovadă de multă imaginație, iar costumațiile erau impecabile. Cel deghizat în om cu cap de pasăre ai fi putut jura că e om cu cap de pasăre. Individul solzos așezat la bar, cu un lichid vâscos în față, gros și verde ca fierrea, era realmente dezgustător. Fără îndoială, asta și urmărea. Omulețul mic, cu față de broască și aer savant, care explica ceva în fața unui monitor imens, era caraghios de-a binelea. Unii trăncăneau la bar, alții erau strânși ciucure în jurul unor aparate ciudate, alții, în picioare, în grupuri mici, discutau aprins, iar alții se învârteau fără rost, eventual vorbind singuri. Îi era greu să cuprindă într-o privire toată această diversitate și să o descrie pe scurt. Ca atmosferă, găsea că e un amestec neconvențional între laborator de cercetare, bar de noapte și spital de nebuni. O anumită rutină în gesturile celor prezenți, dezvăluită de siguranța mișcărilor, și lipsa unei exuberanțe generalizate îl făceau totuși să se îndoiască de ideea de carnaval. Numai Lucius l-ar fi putut lămuri, însă gazda nu binevoia să-l întâmpine. Îl căută din priviri, cântărind siluete și încercând să ghicească în ce s-ar fi putut deghiza năstrușnicul său prieten. În cele din urmă, bănuie că cel ce umbla singur, cu mâinile încrucișate în dreptul pieptului, cu față plină de striații umede, respingătoare și cu corpul de culori schimbătoare, un fel de cameleon uman, nu era decât Lucius. Îl urmărește o vreme, fascinat de combinațiile de culori pe care le schimba mereu, prin cine știe ce șmecherie tehnică. Un parc de distracții pentru copii ar fi plătit oricât pentru o asemenea bijuterie. Se pregătește să-l abordeze, însă figura parcă supurând și un rânjet pe care l-ar califica senil îl făceau să ezite. Reținându-și cu greu repulsia și dorința de a o șterge cât mai repede, exclamă:

- Lucius, prietene!

Însă deghizatul nu-i împărtăși falsul entuziasm, ci se făcu verde fosforescent, piui, atrăgând câteva priviri, și se îndepărtă cu repeziciune. După acest prim eșec, Hari își schimbă strategia. Cum nimeni nu-l băga în seamă, hotărî să se miște cu discreție prin diferitele grupuri și să-l identifice pe Lucius după voce, mai ales că de curând îl auzise la telefon. Se lipi de grupul din jurul piticotului cu față de broască. Cu voce orăcăită, tipul explica savant, indicând pe o hartă a Pământului zonele colorate cu galben:

- Nu sunt deloc de acord. Dincolo de alte succese, cred că experimentul Isus este, deocamdată, cel mai reușit din punctul nostru de vedere. Uitați aici cum se repartizează gradul de toleranță pe hartă...Vedeți? Aici sunt zonele cele mai pregătite pentru acceptarea unor forme străine de viață... Aici va trebui să ne arătăm la început...

Apoi pe ecran apăru un cerc de stele, ale căror colțuri se alungiră ca niște spini și se uniră într-o cunună. Apoi, din linii simple, apăru și chipul lui Isus.

- Nu trebuie să uităm că fundamentul toleranței pământene este unul creștin! zise piticotul.

O creatură mătăhăloasă, cu ochii bulbucăți își desfăcu zgomotos, cu un pocnet ca de umbrelă, o pereche de aripi solzoase.

- Ce e? Spune dacă nu ești de acord, îl îndemnă piticotul.

- Baa, cred că așa e, dar cam amortisem..., mormăi ruginit matahala.

- În schimb eu cred că e o abordare prea tradiționalistă și plină de riscuri, interveni, sâsâind, o ființă ciudată, ca o trompetă cu ochi. A vorbi de o singură sursă a toleranței înseamnă a semăna intoleranță. Aș propune să schimbăm termenii. Să lucrăm asupra categoriilor sociale ca niște planete care gravitează în același sistem și să concepem un dispozitiv integrat al distanțelor emoționale, sociale și fizice folosind teoria extinsă a stringurilor, apoi să concepem experimente fractalice cu atitudine morală încorporată.

Nu așteptă să audă reacțiile celorlalți, ci, năucit, Hari se furișă către bar. Lucrurile deveneau tot mai complicate, iar Lucius, mânca-l-ar câinii, era de negăsit. Ori era o cacealma de proporții, de care prietenul său era în stare, ori se afla într-o rezervație de ciudați, o grădină zoologică cosmică, unde el figura ca o specie printre altele. La bar ceru un alcool. Îl privi, închise ochii, își obtură nasul și-l dădu peste cap. Lângă el se așezară două creaturi limbute, ca niște girafe pitice cu gât pliabil ca un burduf, mirosind a oțet de mere. Vorbeau destul de pipărat.

- Băga-mi-aș, eu zic că-i mare tâmpenie...

- Ce anume?

- Chestia cu roboții Felix, frate! Păi zi și tu, iei niște boșorogi, și-i trimiți în misiune? În 68, bravo lor, au făcut treabă bună, scandal, chestii-trestii, libertate sexuală... Dar acum, gata! Le facem o statuie frumușel și pa!

- Am auzit că nici nu le-au up-datat argoul...

- Pe bune?

- Pe bune! Și adolescenții se uită la ei ca la niște fosile.

- Da, dar în misiune diplomatică e cea mai mare gogomănie. Cică la cocktail la o ambasadă, un Felix, după ce și-a ținut discursul înregistrat, sugându-și dintele, conform detaliului umanizant, a zis ”Și acum să bem, târtanilor!”. Nu-i dezactivaseră rutinele...

- Am auzit că acu îi bagă șoferi pe taxi...

Hari Simți brațele în jurul gâtului, strângând cu putere. Apoi o pereche de palme bătându-l pe spate, apoi vocea inconfundabilă a lui Lucius:

- În sfârșit, iată-te!

De parcă el e era cel care plecase, și nu invers.

După momentele de efuziune, Lucius i-l prezentă pe cel din cauza căruia întârziase: un tip cu pielea transparentă, astfel încât se vedeau perfect toate organele interne. Îl aducea din când în când pentru lecția de anatomie a copiilor. Omul cu pielea transparentă plecă la ore, iar ei rămaseră să trăncănească. Încă de

la început, Lucius îl rugă să nu-l întrebe nimic despre ce a acolo, căci va înțelege mai târziu. Așadar, au discutat verzi și uscate, mai mult despre trecut. La un moment dat, pâlând gălbui, omul cu fața striată s-a îmbrățișat cu Lucius.

- E foarte afectuos tipul, i-a explicat gazda. E un fel de oglindă emoțională, reflectă sentimentele pe care le trăiești tu și le vizualizează cromatic. Dacă sentimentele sunt foarte puternice, poate reacționa chiar comportamental. Adică face ce ai avea tu impulsul să faci.

- Verde ce înseamnă?
- Din câte știu eu, greață. Scârbă. Repulsie.
- A-ha!

Apoi la bar au descoperit un rachiou de prune colosal și au stat de vorbă până târziu. Lucius nu se schimbase prea mult, mereu avea planuri îndrăznețe. Doar că devenise mult mai discret în privința lor și mai ales a rolului pe care el, Hari, urma să îl joace în ele.

După o săptămână, cedă curiozității. Puse mâna pe telefon și-l sună pe Lucius.

- A fost mișto, bătrâne! Dar zi-mi o chestie: care e treaba mea în toată povestea asta?

- Care poveste?
- Hai, nu fă pe prostul!
- Nimic special, bătrâne! Voiam să te văd...
- Și altceva?
- Mă gândeam că poate ți-ar reveni cheful de scris. Un poem, un roman...

- Interesant! Și despre ce anume să scriu?
- Despre ce ai văzut, de pildă!
- A-ha!
- E doar o idee.
- Și întâmplător asta ar contribui la intensificarea culorii galbene.
- Să zicem.
- M-ai crezut mai prost, nu?
- Nul!
- O să scriu... Dar mai zi o chestie, că tu trebuie să știi: planetele au viață sexuală?

- ...
- Mă auzi, bătrâne?
- Te rog să nu mai deschizi subiectul ăsta. Să-l uiți imediat! Cine naiba ți-a vorbit despre el?

- Degetele mele de la picioare, cu unghiile tăiate din carne.

Scriitorul român Dan LUNGU își dedică o bună parte a timpului său creației literare (roman, nuvelă, poezie), alături de activitatea de jurnalist cultural și de sociolog. Umorul și poezia se împletesc în tot ceea ce scrie: *Sînt o baba comunistă!*, Editura Polirom, 2007. *Raiul găinilor* (fals roman de zvonuri și mistere), Editura Polirom, 2004. *A doua jumătate a zilei* (povestire), din volumul "Băieți de gașcă", Editura Polirom, 2005. *Călătorie la capătul orașului* (poezie), publicată doar în limba franceză, în «Nord – revue de critique et de création littéraire du nord/pas-de-calais», nr. 42, décembre 2003.

Roumanie

La vie sexuelle des planètes

DAN LUNGU

Quand le téléphone a sonné, Hari ne faisait rien. Il paressait, plus exactement. Il contemplait ses doigts de pied aux ongles coupés très court, alors que ses pensées le portaient ailleurs, du robinet qui fuyait dans la salle de bains à la question étrange – et de toute évidence matière à psychanalyse – les planètes ont-elles une vie sexuelle ? De telles rêveries imbéciles, comme il les qualifiait lui-même, avaient le don de le reposer plus qu'un profond sommeil. Selon sa théorie à usage privé, il existait bien une variété de bêtise inoffensive et relaxante, une sorte de médiocrité du quotidien qui, consommée en intimité et avec modération, avait d'insoupçonnées vertus thérapeutiques. Alors, à la sonnerie du téléphone, Hari eut pour réaction d'abord un sursaut, puis un juron résigné. Il s'était promis, depuis une éternité, de changer cette sonnerie d'appel et la frayeur qui allait avec. Au diable le ton aigu, châtré, de moustique moribond qu'avait ce vieux machin ! Puis, à chaque fois il avait laissé tomber, pour des raisons sentimentales.

À l'autre bout du fil, il entendait Lucius. Incroyable, c'était le cas de le dire.

Il n'avait plus eu de ses nouvelles depuis quinze ans, au moins. À savoir du temps où l'excentrique et aventurier propriétaire de la voix avait vendu son bar, puis disparu sans laisser de trace, sans même un mot pour Alex, son meilleur ami. Il aurait été moins surpris d'apprendre qu'on l'avait retrouvé décomposé au fond d'un ravin ou bien congelé en haute montagne, que de l'entendre maintenant au téléphone, bien vivant et plutôt insouciant.

« Salut, comment ça va ? demanda Lucius, l'air de reprendre une discussion de la veille.

— Euh, bien !... Je regarde les murs..., répondit Hari, en donnant le change.

— Ah bon ! Tu rêves toujours éveillé, alors ?

— Un truc comme ça... Appelle ça comme tu veux !

— Parfait ! C'est bien ça, ce qu'il me faut. »

Il aurait pu parier que Lucius avait un plan. Quelque chose de grandiose, de pharaonique. Incurable, ce type. Dans le temps, le bar n'était que le moyen d'atteindre un but. Noble, évidemment. Amasser assez d'argent pour acheter une île. Une île pour abriter des artistes, de tempéraments et d'expressions les plus variés, dans une parfaite liberté. Il avait même trouvé un nom pour l'entreprise : le phalanstère esthétique. Un point de départ pour la révolution du monde. Il n'avait pas de doute sur le résultat, même s'il restait vague sur les détails. Une île n'étant pas précisément bon marché, cela demanderait, bien entendu, pas mal d'années et d'alcool vendu. En attendant, loin de rester les bras croisés, il s'activait pour identifier les artistes, les plus divers, les plus bizarres. Quelquefois, les candidats se trouvaient au bar, un verre devant et l'éden esthétique en attente.

Comme ils étaient le plus souvent sans le sou, l'alcool coulait au nom de la gratuité de l'art et des grands idéaux. C'est à partir de là que Lucius s'enlisa. Avec son bar encombré de candidats à l'île, l'île elle-même s'éloignait plus que jamais. Les pertes étaient devenues irrécupérables. Mais Lucius était le seul à connaître les détails, et il préféra disparaître. Les artistes s'éparpillèrent aux quatre coins du monde, avec le beau souvenir d'un avenir qui ne serait pas. Et maintenant, Lucius l'appelait, comme si de rien n'était. Alors que Hari avait été l'un des plus touchés par sa disparition, vu que, sacré bordel, autant l'admettre, cette putain d'île, il y avait cru, lui.

« Bon alors, vieux, je te vois de face aujourd'hui ? demanda Lucius.

— ...

— Fais pas tes manières, des murs à contempler, j'en ai une paire aussi...

— ...

— J'envoie quelqu'un te chercher ?

— Bon d'accord... » dit enfin Hari, sans conviction.

L'envoyé de Lucius s'appelait Félix et avait un air négligent : jean usé aux genoux, barbu, cheveux longs en délicatesse avec le shampoing. Il se suçait une dent de temps à autre, mais ce n'était rien à côté de son idée de la courtoisie :

« Je vous prie de vous magner le cul plus vite », dit-il, l'air serein.

Hari cherchait sa chemise de voyage, beige, aux multiples poches. Le mélange poli – vulgaire de l'injonction le laissa interdit de prime abord. Puis il tenta une repartie :

« Un instant, Monsieur Félix. Pour l'ensemble du cul, il me faut trouver l'autre fesse et je ne sais plus où je l'ai mise. »

Pas de réaction. Hari tenta d'arracher un sourire :

« Ce serait imprudent de la laisser à la maison... À chaque fois que le chat la trouve, je me la reprends toute griffée. »

Pour toute réponse, Félix se gratta la joue, lui tourna le dos et sortit. Par la fenêtre, Hari le vit tourner autour de la voiture, un modèle inconnu. Le contrôle de routine de tout chauffeur professionnel avant le trajet. Hari prit une chemise au hasard et son paquet de chewing-gum.

Félix conduisait en silence, avec des gestes précis. Un bruit de succion agaçant de sa dent, de temps à autre. Pendant un temps, Hari songea à ouvrir une discussion sur l'hygiène buccale et lui recommander un dentiste. Ils se dirigeaient vers la banlieue et Hari ne comprenait pas pourquoi. Ils étaient déjà dans la zone industrielle.

« Qu'est-ce qu'on fait, là, on change de ville ? plaisanta Hari.

— Nan !...

— Alors ?

— On change de planète.

— Ah, voilà que Monsieur Félix retrouve son sens de l'humour...

— Planète Lucius, compléta le chauffeur, sans l'ombre d'un sourire. Nommée d'après le propriétaire. Une planète artificielle, réalisée in vitro, sur commande. Petite, mais coquette. Et pas loin, avec ça...

— Ah, le salaud ! Et moi qui le croyais l'arme à gauche, pissenlit, et depuis longtemps ! »

Enfin, Félix esquissa un sourire.

Hari n'était pas un passionné des vols dans l'espace. Il s'y était essayé une seule fois, par curiosité, au tout début, bien avant que cela ne devînt une mode.

C'était un vol promotionnel gratuit. Avec le recul, il avait bien compris que c'était un piège à nigauds, sans doute un test d'équipement bon marché ou une collecte de données sur les effets, avant l'ouverture au grand public. Physiquement, il avait très bien tenu le coup, mais avec la certitude de ne plus vouloir essayer une deuxième fois. L'immensité de l'espace, l'abysse, l'inconnu lui avaient donné un vertige étrange, existentiel. L'idée du suicide l'avait poursuivie pendant deux mois après le vol, puis il était tombé dans une crise mystique de courte durée. Le voyage dans l'espace, ça devrait être une épreuve obligatoire pour les étudiants en philo.

Après quelques manœuvres, Félix interrompit le silence :

« Maintenant nous allons nous magner le cul plutôt vite. Avez-vous des problèmes respiratoires ?

— Mais il n'y a pas de casque, un truc, je ne sais pas, moi ?... »

Félix éclata de rire.

La mollesse des nuages suscitait des échos profonds dans tout son être et poussait Hari à rêver. Tout autour, il y avait un air d'enfance, on aurait dit une avancée dans un labyrinthe de barbe à papa. Les formes étranges, tordues, incarnant des corps de géants ou des grottes préhistoriques, des elfes travailleurs ou des ogres puissants et simples d'esprit, animaux fabuleux géants ou l'écume des grandes vagues de l'océan, toutes ces formes reprenaient en mouvement les contes de l'enfance, les frayeurs et les bonheurs de l'humanité. Il eut le sentiment de pouvoir lire là le passé, comme d'autres s'essaient à la lecture de l'avenir dans le marc de café ou dans les lignes de la main. Ce qui après tout revenait au même, puisque les devins du café comme ceux des nuages ne faisaient rien d'autre que de se laisser porter par leur propre imagination dans des mondes profonds et mous, atemporels et collectifs, faits de peurs aiguës et d'espoirs étincelants, ceux-là mêmes qui nous avaient poussés à construire ce à quoi notre imagination avait bien voulu nous laisser rêver. Les uns comme les autres ne faisaient rien d'autre que deviner dans notre propre imagination, là où le temps n'est qu'une convention, bien utile il est vrai. Puis Hari se dit qu'il manquait de cailloux blancs pour baliser la route, et que, de toute façon, ça ne lui servirait à rien, les cailloux passeraient au travers des nuages mous pour tomber n'importe où – tout un chemin de retour à deviner. Hansel et Grethel s'en sortiraient mieux ici avec du marc de café. Cela dit, Lucius n'était pas le méchant de l'histoire. Il n'aurait pas mangé des enfants sur le grill. Pas plus que du pain d'épices, d'ailleurs, vu que ça creuse les caries et abîme l'émail des dents. En faisant la connaissance de Lucius, ce dernier lui avait tendu une main très amicale. Il s'était même étonné de trouver autant de chaleur dans la main d'un homme au nom de statue. La main était restée longtemps accueillante, en fait jusqu'à la disparition complète de son propriétaire. Après, même la résonance du nom avait changé. « Lucius ». Plus rien de la dignité d'avant. La statue s'était rabougri. Le nom lui rappelait une espèce de poisson. « Merlucius ». Une boîte de conserve des années noires. Puis, les années et l'indifférence aidant, le nom lui évoquait plutôt un animal de maison. Un petit chien, un hamster ou un perroquet peut-être...

Une fois les nuages passés, il ferma les yeux. Pour sa part, il n'y avait plus rien à voir.

Au bout du soufflet de couplage, il y avait une salle immense, plutôt animée et éclairée artificiellement, un drôle de croisement entre un hangar et un foyer de

théâtre. Personne ne flottait avec des mouvements chaotiques et cocasses, comme dans les documentaires sur les cosmonautes, c'était juste que tout le monde bougeait plus lentement, comme dans l'eau. La pesanteur était probablement contrôlée. À mesure qu'il distinguait mieux les silhouettes et les visages, son étonnement augmentait. Il était tombé au milieu d'un bal masqué, sans aucun doute. Lucius, égal à lui-même, lui avait organisé un accueil spécial. Après avoir fui comme un lâche, il revenait en bouffon. Drôle de manière de s'excuser ! En tout cas, les invités faisaient preuve d'imagination, quant aux déguisements, ils étaient impeccables. L'homme à la tête d'oiseau, on aurait juré un homme à la tête d'oiseau. Le type couvert d'écailles qui était assis au bar, gros et vert comme du fiel, un verre de liquide visqueux devant lui, était vraiment répugnant, et c'était sans doute ce qu'il voulait. Le petit bonhomme à la tête de crapaud et aux airs de savant qui expliquait quelque chose devant un écran géant, était carrément cocasse. Quelques-uns papotaient au bar, quelques autres s'attroupaient devant des appareils bizarres, d'autres encore discutaient avec ardeur par petits groupes debout ; enfin il y en avait qui tournaient sans but, en parlant seuls à l'occasion. Il était difficile à Hari d'embrasser d'un seul regard et de décrire une telle diversité. Pour l'ambiance, il aurait dit un mélange inédit de labo de recherche, de bar de nuit et d'hôpital psychiatrique.

Pourtant, une certaine routine dans les gestes, la précision des mouvements et l'absence d'exubérance généralisée lui faisait douter de l'hypothèse du carnaval. Lucius était bien le seul à pouvoir l'éclairer, mais il ne daignait pas encore l'accueillir. Hari le chercha du regard, en soupesant les silhouettes et en essayant de deviner en quoi son excentrique ami aurait pu se déguiser. Enfin, il cru le deviner derrière un personnage solitaire, bras croisés sur la poitrine, visage strié et humide, couleurs changeantes sur tout le corps, un vrai caméléon humain. Il le suivit un temps, fasciné par les combinaisons de couleurs qui changeaient sans cesse, Dieu sait par quel artifice technique. Un parc d'attractions pour enfants aurait payé cher pour pareil bijou. Il s'apprêta à l'aborder, mais son visage presque dégoulinant et un rictus sénile le firent hésiter. En maîtrisant à peine la répulsion et l'envie de déguerpier, il s'exclama enfin :

« Lucius, mon ami ! »

Mais le déguisé ne partagea pas son faux enthousiasme. Il devint vert phosphorescent, piailla en s'attirant quelques regards, puis s'éloigna rapidement. Après ce premier échec, Hari changea de stratégie. Comme personne ne lui prêtait attention, il décida de passer discrètement d'un groupe à l'autre, pour identifier Lucius au son de sa voix, à vrai dire le seul souvenir récent. Il colla au groupe du nain à la tête de crapaud. D'une voix bien coassée, celui-ci expliquait savamment, en indiquant sur une mappemonde des zones colorées de jaune :

« Je ne suis pas d'accord. Quels que soient les autres succès, l'expérience Jésus reste notre plus grande réussite, à mon sens. Regardez la répartition de la tolérance sur la carte... Vous voyez ? Ces zones sont les mieux préparées pour accepter une autre forme de vie... C'est ici qu'il nous faudra nous montrer de prime abord... »

Puis, sur l'écran, fit son apparition un cercle d'étoiles dont les coins s'allongèrent en épines jusqu'à former une couronne. Enfin, à partir de traits simples, apparut le visage de Jésus.

« Il ne nous faut pas oublier que le fondement de la tolérance terrienne est chrétien ! » martela le nain.

Une créature imposante aux yeux exophtalmiques ouvrit une paire d'ailes écaillées avec un bruit sec de parapluie.

« Quoi ? Dis-le, si tu n'es pas d'accord, lança le nain.

— Humm, je crois que c'est vrai, c'est juste que j'étais un peu engourdi..., marmonna métalliquement la créature.

— En revanche, moi j'estime que c'est une approche trop traditionnelle et pleine de risques, intervint en zozotant une créature bizarre, on aurait dit une trompette avec des yeux. Parler d'une seule source de la tolérance, c'est semer de l'intolérance. Je propose de changer de terminologie. Travaillons sur les catégories sociales en tant que planètes qui gravitent dans le même système, puis concevons d'un dispositif à la fois pour les distances émotionnelles, sociales et physiques, fondé sur la théorie étendue des cordes ; enfin passons aux tests fractals avec attitude morale embarquée. »

Hari n'attendit plus les réactions des autres. Sonné, il se faufila vers le bar. Cela se compliquait de plus en plus, et Lucius, nom d'un chien, était toujours introuvable. C'était un canular à grande échelle, ou alors une réservation de bêtes de foire, un zoo inter-galactique où lui même figurait comme une espèce parmi d'autres. Au bar, il demanda un alcool. Il le regarda, ferma les yeux, se pinça le nez et but cul sec. À ses côtés prirent place deux créatures bavardes, une paire de girafes naines au cou pliable comme un soufflet, sentant le vinaigre de pommes. Leur dialogue ne manquait pas de piquant.

« Je te jure, une connerie monumentale...

— Quoi donc ?

— L'affaire des robots Félix, mec !... Non mais, envoyer en mission des carcasses pareilles ? En 1968, d'accord, bravo, ils avaient fait du bon boulot, scandale, libération sexuelle, machin-truc... Mais maintenant, c'est fini ! Une belle statue, puis salut !

— Il paraît qu'on ne leur a même pas mis à jour l'argot...

— Sans dec' ?!

— Sans dec' ! Les ados les prennent pour des fossiles.

— Oui, mais le comble, ce sont les missions diplomatiques. Paraît que dans un cocktail d'ambassade un Félix a fait son speech enregistré, en suçant bien sa dent, détail humanisant et tout, puis a conclu par *Et maintenant buvons, bande de nazes* ! Il avait encore du vieux code actif.

— J'entends qu'ils les mettent sur les taxis maintenant... »

Hari sentit des bras autour de son cou, serrant bien fort. Puis des claques dans le dos, et enfin la voix impossible à confondre de Lucius :

« Te voilà enfin ! »

Comme si c'était Hari qui était de retour.

Après les effusions du début, Lucius lui présenta la raison de son retard : un type à la peau transparente, de sorte qu'on vît parfaitement tous ses organes internes. Indispensable pour le cours de biologie des enfants. L'homme à la peau transparente s'en alla faire son cours et ils restèrent jacasser à deux. Dès le début, Lucius lui demanda de ne pas poser de questions, il comprendrait plus tard. C'était donc parti pour discuter des vertes et des pas mûres, surtout du passé. À un moment donné, l'homme-caméléon au visage strié, clignotant jaune de partout, vint embrasser Lucius.

« Très affectueux, ce type, lui expliqua l'hôte. Une sorte de miroir émotionnel, il reflète tes propres sentiments et les visualise en couleurs. Pour des sentiments

très forts, il lui arrive même de réagir dans son propre comportement. Il fait ce que tu aurais envie de faire.

— Le vert, qu'est-ce que ça signifie ?

— À ma connaissance, nausée. Dégoût. Répulsion.

— Ah ! d'accord. »

Puis ils trouvèrent au bar une eau-de-vie de prune colossale et restèrent là, à parler jusqu'à pas d'heure. Lucius n'avait pas beaucoup changé, toujours riche de projets audacieux. Il était juste devenu bien plus discret, surtout sur le rôle de Hari là-dedans.

Une semaine plus tard, Hari céda à la curiosité. Il prit le téléphone et appela Lucius.

« C'était super, vieux ! Mais dis-moi juste un truc : c'est quoi, mon job dans l'histoire ?

— Quelle histoire ?

— Allez, fais pas ton idiot !

— Rien de spécial, mon vieux ! Je voulais juste te voir...

— Mais encore ?

— Je me disais que l'envie d'écrire pourrait te revenir. Un poème, un roman...

— Intéressant ! Un sujet en particulier ?...

— Ce que tu as vu, par exemple !

— Ah !

— C'est juste une idée.

— Ce qui accessoirement contribuerait à l'intensification de la couleur jaune.

— Admettons.

— Tu m'avais pris pour un idiot, non ?

— Mais non !

— J'écrirai... Mais dis-moi encore un truc, tu dois bien le savoir : est-ce que les planètes ont une vie sexuelle ?

— ...

— Tu m'as entendu, vieux ?

— Je te prie de ne plus jamais aborder le sujet. T'oublie ! Qui diable t'a parlé de ça ?

— Mes doigts de pied, aux ongles coupés très court. »

Traduit du roumain par Adrian BARBU

L'écrivain roumain Dan LUNGU, sociologue et journaliste, consacre l'essentiel de son temps à la création littéraire (roman, poésie, récit). L'humour rejoint la poésie dans tous ses écrits : *Je suis une vieille coco* (roman, Ed. Jacqueline Chambon, 2008) ; *Le paradis des poules. Faux roman de rumeurs et de mystères* (roman, Ed. Jacqueline Chambon, 2005) ; *La révolution des cure-dents* (récit, « Les belles étrangères. 12 écrivains roumains », 2005) ; *Voyage au cœur de la ville* (poésie, « Nord – revue de critique et de création littéraire du nord/Pas-de-Calais », n°. 42, 2003).